

Sygn. akt VII U 388/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 08 czerwca 2016 roku w Lublinie

sprawy R. K.

z udziałem J. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania R. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 13 stycznia 2015 roku znak: (...) / (...) - (...) decyzja numer (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że R. K. jako pracownik u płatnika składek ZAJAZD (...) podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 02 lipca 2014 roku.

Sygn. akt VII U 388/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 stycznia 2015 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. stwierdził, że R. K. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika J. N. nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od dnia 2 lipca 2014 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł wnioskodawca domagając się jej zmiany i objęcia ubezpieczeniem społecznym z tytułu zawartej umowy o pracę. Wskazał, że wbrew twierdzeniom organu rentowego zawarł umowę o pracę na okres próbny do 16 sierpnia 2014 roku w niepełnym wymiarze czasu pracy tj. 4 godziny dziennie. W pierwszym dniu przechodził przeszkolenie z zakresu bhp, zaś drugiego dnia był zapoznawany ze stanowiskiem pracy i zakresem obowiązków. Po powrocie z pracy w godzinach wieczornych uległ wypadkowi i otrzymał zwolnienie lekarskie .

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie. Podniósł, że zdaniem Zakładu zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych nastąpiło pod pozorem istnienia tytułu ubezpieczenia w postaci zatrudnienia.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Wnioskodawca zawarł w dniu 2 lipca 2014 roku z J. N. prowadzącym Zajazd (...) umowę o pracę, na okres próbny do dnia 16 sierpnia 2014 roku w 1/2 wymiarze czasu pracy na stanowisku pomocy kuchennej w prowadzonym zajazdzie (umowa o pracę – k.9 akt ZUS). Wnioskodawca w pierwszym dniu pracy został przeszkolony w zakresie bhp (k. 8 akt ZUS). W drugim dniu był zapoznawany ze stanowiskiem pracy, otrzymał zakres obowiązków (wyjaśnienia

wnioskodawcy potwierdzone zeznaniami k.24-25, k.41, wyjaśnienia pracodawcy potwierdzone zeznaniami k.40, k.41 akta osobowe k.29). Po opuszczeniu miejsca pracy, wieczorem wnioskodawca uległ wypadkowi w wyniku, którego jest sparaliżowany, porusza się przy pomocy wózka inwalidzkiego, ma niesprawne dłonie - nie pisze. Przed zawarciem umowy o pracę wnioskodawca otrzymał zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do pracy na stanowisku pomocy kucharza (zaświadczenie k.7 akt ZUS). Fakt badania i wystawienia zaświadczenia lekarskiego w dniu 1 lipca 2014 roku potwierdził lekarz wystawiając zaświadczenie w trakcie trwania procesu (zaświadczenie k.49). Za 2 dni pracy otrzymał wynagrodzenie w wysokości ustalonej umową o pracę (lista płac – k. 29).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o powołane dowody z dokumentów zgromadzonych ubezpieczeniowych wnioskodawcy, oraz akt osobowych które do dowody potwierdziły fakt zawarcia zakwestionowanej przez organ rentowy umowy o pracę oraz otrzymanie przez wnioskodawcę wynagrodzenia z tego tytułu. Natomiast zeznania świadków, którzy w sposób kategoryczny nie potwierdziły pracy wnioskodawcy, w ocenie Sądu jednak potwierdzają, że był on zatrudniony przez 2 dni przed wypadkiem (zeznania świadków J. K. i A. N. k.54-55). Gdyby jak widzi to organ rentowy umowa została zawarta po wypadku w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia, to jak wskazuje doświadczenie, świadkowie, szczególnie córka właściciela, potwierdziłaby w sposób kategoryczny, że widziała wnioskodawcę w pracy. Także fakt, iż po wypadku wnioskodawca, na skutek niedowładu nie może pisać, a umowy są przez niego podpisane, świadczy, iż zawierał umowę przed wypadkiem (odcisk palca k.4). Także zaświadczenie lekarza sporządzone w trakcie procesu potwierdzające, że wnioskodawca przed zawarciem umowy był przez niego badany i dopuszczony do pracy dowodzi, że umowa o pracę sporządzona została przed wypadkiem. Zeznania wnioskodawcy i płatnika ze sobą korelowały, były spójne i logiczne oraz zgodne z doświadczeniem życiowym. Brak było wobec tego podstaw do odmówienia dania im wiary.

Odwołanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11, art. 12 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 roku, poz. 121) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne będące pracownikami w okresie od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Stosownie do treści art. 22 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem.

Obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym dotyczy więc wyłącznie pracowników faktycznie wykonujących zatrudnienie w ramach ważnego stosunku pracy.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Pozorność jest wadą oświadczenia woli polegającą na świadomej, a przy tym ujawnionej wobec adresata i przez niego aprobowanej niezgodności pomiędzy treścią złożonego oświadczenia woli, dostępną dla innych uczestników obrotu, a rzeczywistą wolą osoby składającej to oświadczenie.

W wyroku z dnia 4 sierpnia 2005 r. w sprawie II UK 321/04 (opubl. OSNAP 2006 r., Nr 11-12, poz. 190) Sąd Najwyższy wskazał, że „umowę o pracę uważa się za zawartą, dla pozorów (art. 83 § 1 k.c.), jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie o pracę jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a osoba wskazana jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy” (podobnie wyrok SN z dnia 12 maja 2011 roku w sprawie II UK 20/11 LEX nr 885004). Przy czym pozorność umowy o pracę (art. 83 k.c. w zw. z art. 300 k.p.) ma miejsce nie tylko wówczas, gdy mimo jej zawarcia praca w ogóle nie jest świadczona, ale również wtedy, gdy jest faktycznie świadczona, lecz na innej podstawie niż umowa o pracę (wyrok SN z dnia 5 października 2006 r. sygn. akt I UK 120/06 opubl. OSNP 2007/19-20/294, wyrok SN z dnia 8 lipca 2009 r. sygn. akt I UK 43/09 LEX nr 529772). „Podleganie ubezpieczeniu wynika z prawdziwego zatrudnienia, a nie z samego faktu zawarcia umowy o pracę (wyrok SN z dnia 19 października 2007 r. sygn. akt II UK 56/07, LEX nr 376433).

Organ rentowy, który przyjął zgłoszenie do ubezpieczenia pracowniczego może zakwestionować złożone dokumenty, jeżeli strony umowy o pracę złożyły fikcyjne oświadczenia woli (por. wyrok SN z dnia 18 stycznia 2010 roku w sprawie II UK 149/09, LEX nr 577848). Zawarcie umowy o pracę dla pozorów nie może bowiem rodzić skutków prawnych i stanowić podstawy do objęcia takiej osoby ubezpieczeniem społecznym pracowników.

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę ustaleń faktycznych niniejszej sprawy należy wskazać, że z przeprowadzonych dowodów jednoznacznie wynika, że wnioskodawca w okresie od dnia 2 lipca do 3 lipca 2014 roku był zatrudniony u płatnika i w tych dniach przechodził szkolenie bhp i szkolenie stanowiskowe. Z tego względu należy przyjąć, że wnioskodawca w związku z powyższym zatrudnieniem od dnia 2 lipca 2014 roku podlegała ubezpieczeniom społecznym jako pracownik.

Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić, że wnioskodawca z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika J. N. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od dnia 2 lipca 2014 roku.

Mając powyższe na uwadze oraz na podstawie powołanych przepisów i na mocy art. 477¹⁴ §2 k.p.c Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.